

Købstadkommunernes Organisationer, og jeg vil tro, at dette Forhold ogsaa i dette Tilfælde har virket uheldigt. Den 21. September offentliggøres en ualmindelig haard Klage over Overlægen paa Hjørring Sygehus fra 6 af Hjørrings Læger, og denne Klage konkluderer i, at man kræver Sygehøslægens Hoved paa et Fad, det kræves, at han skal trække sig tilbage snarest, men først over 3 Uger efter, den 14. Oktober, inspicerer Sundhedsstyrelsen Sygehuset. I Sundhedsstyrelsens Redegørelse staar der, at undertegnede Læger men Navnene paa disse Læger og deres Stillinger nævnes ikke; der staar bl. a. ikke, at en af de Læger, der klager, er selve Amtslægen. Jeg mener under alle Forhold, at hans Navn burde ikke have staaet under en saadan fælles Klage. Vi Læger har, som enhver anden Stand, Ret til at organisere os om vore faglige og økonomiske Interesser, men enhver Borger maa kunne forlange, at Staten har lægekundige Tillidsmænd, der uden Organisations- eller kollegiale Hensyn kan være vejledende for Staten. Og en saadan var Amtslægen, i den Egenskab er han udnævnt til Amtslæge. Det forekommer mig at være forfærdeligt, at han kunde indlade sig i et saadant Makkerskab. Efter den gældende Embedslægelov er det Amtslægens Pligt at være Mellemed mellem Sundhedsstyrelsen og Lægerne og være Amtets sagkyndige Raadgiver baade med Hensyn til Ansættelse af Overlæge og med Hensyn til Sygehusets Drift. Han har saaledes naar som helst uhindret Adgang til Sygehuset, skal i det hele taget overvaage Sygehusforholdene og er forpligtet til at gøre Indberetning om disse, ligesom han er forpligtet til ved Raad og Vejledning at søge at opnaa en Forbedring af disse Forhold. Nu kunde naturligvis en saadan Klage være kommet frem paa Grund af en i et enkelt Tilfælde uheldig og graverende Optræden fra Overlægens Side, men i Klagen staar der, at Lægerne længe har følt Utryghed med Hensyn til Forholdene paa Sygehuset. Derved er der rejst en alvorlig Anklage mod Amtsrådet, ja, mod selve Sundhedsstyrelsen for at have siddet Amtslægens lovbefalede Indberetninger overhørig. Men Forholdene bliver endnu mere uforstaaelige efter Sundhedsstyrelsens Redegørelse, idet det udtales til Slut i denne, at den klagende Amtslæge, han, der har skrevet under paa

den fælles alvorlige Anklage, i sin Redegørelse til Sundhedsstyrelsen udtaler, at Hjørring Sygehus *indtager* en fremragende Stilling blandt Landets Sygehuse, og den af ham anklagede Overlæge karakteriseres som en af Pionererne for Sygehussagen og erklæres for at være en faglig Dygtighed, medens der ikke i denne Redegørelse fra den klagende Amtslæges Side findes et eneste Angreb paa Overlægen, og jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at i Sundhedsstyrelsens Redegørelse staar alt berettet som værende i Nutidsform. Det er et Forhold, som jeg vil bede Indenrigsministeren meget nøje undersøge, hvorledes man som Amtslæge kan anklage saa voldsomt og samtidig skrive saa skarpt i modsat Retning, som han her har gjort. Der er et andet Punkt i Sundhedsstyrelsens Redegørelse, der ogsaa er uforklarligt. Lægerne angriber den 21. September Overlægen for hans store private Praksis, men i Redegørelsen oplyses det, at Overlægen allerede 1. September har opgivet sin private Praksis — naar jeg i dette Tilfælde taler om Redegørelsen, er det saaledes, som den er offentliggjort i „Ugeskrift for Læger“ for 29. Oktober 1925. De her nævnte Forhold er altsaa saa ufyldstgørende belyst som vel muligt; der er ikke givet Svar paa det for Offentligheden vigtigste Spørgsmaal i denne Sag: Bliver Patienterne paa Hjørring Sygehus forsvarligt behandlet? For at faa dette klart belyst maa i første Række undersøges tre Ting: Lægetilsynet, Patienternes daglige Pleje og Patienternes daglige Kost. Hvad det lægelige Tilsyn angaar, forekommer det mig, at Overlægen gennem Sundhedsstyrelsens Undersøgelser og Udtalelser og Referatet af Amtslægens Syn paa Overlægen har faaet et saadant Prædikat, at enhver Mistanke om Mangler i lægelig Henseende saavel med Hensyn til den medicinske som den kirurgiske Behandling er udelukket. Helt anderledes stiller det sig for mig med Hensyn til de to andre nævnte vigtige Punkter. Angaaende det ene: den syges daglige Pleje, maa jeg beklage, at Overlægen har paataget sig dette Ansvar og ikke afvist det som uoverkommeligt for ham. Her er et Punkt, som trænger til den nøjeste Prøvelse, da ikke alene 6 Lægers Klage sætter ind her, men med Hensyn til hvilket der ogsaa fremkommer Klage paa Klage fra anden Side. Selvfølgelig har der;